

Sygn. akt VI ACa 570/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Grażyna Kramarska

Sędziowie: SA Teresa Mróz (spr.)

SA Agata Zając

Protokolant: Małgorzata Kocon

po rozpoznaniu w dniu 5 lipca 2018r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Funduszu (...) w W.

przeciwko A. P. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 1 grudnia 2016 r.

sygn. akt III C 892/16

I. oddala apelację;

I. zasądza od A. P. (1) na rzecz (...) Funduszu (...) w W. 10.800 zł (dziesięć tysięcy osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI A Ca 570/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 kwietnia 2016r. (...) Fundusz (...) z siedzibą w W. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i orzeczenie nim, aby pozwani P. K. (1) i A. P. (1) zapłacili kwotę 311.871,42 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 5 kwietnia 2016r. do dnia zapłaty oraz koszty procesu według norm przepisanych.

W dniu 28 kwietnia 2016 r. Sąd Okręgowy w Warszawie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany A. P. (1) skutecznie złożył zarzuty od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości, wniósł o jego uchylenie oraz oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu. Kwestionował powództwo zarówno co do zasady, jak i wysokości. W uzasadnieniu wskazał, że kwestionuje legitymację czynną powoda, z uwagi na niewykazanie przez powoda, że faktycznie nabył wierzytelność od Banku (...) S.A. Zarzucał

ponadto wypełnienie weksla niezgodnie z deklaracją wekslową, bowiem według niej wypełnienie weksla przysługiwało tylko i wyłącznie (...) S.A. Kwestionował ponadto wartość przedmiotu sporu, wskazując, że powód nie wykazał skąd wynika wysokość dochodzonej wierzytelności. Podniósł też zarzut przedawnienia roszczenia, wskazując na 2 lub 3-letni termin, w którym roszczenie mogło być dochodzone.

Powód wniósł o utrzymanie nakazu zapłaty w mocy.

Wyrokiem z dnia 1 grudnia 2016 r. utrzymał w całości nakaz zapłaty i rozstrzygnął o kosztach postępowania.

Orzeczenie zapadło na podstawie następujących ustaleń faktycznych i rozważań prawnych Sądu Okręgowego:

W dniu 28 września 2010 r. została zawarta umowa nr (...) o kredyt obrotowy (...) postawiony do dyspozycji: kredyt w rachunku bieżącym (...) pomiędzy (...) S.A. w W., Oddział w S. a P. K. (1) i A. P. (1), prowadzącymi działalność gospodarczą w ramach spółki cywilnej pod nazwą (...) s.c. P. K., A. P. w B.. Bank udzielił kredytobiorcom kredytu odnawialnego w ramach limitu kredytowego w kwocie 220.000 zł. Okres spłaty kredytu upływał z dniem 27 września 2011 r. Zabezpieczeniem umowy było wystawienie przez kredytobiorców weksla „in blanco” wraz z deklaracją wekslową.

W dniu 26 września 2011 r. strony zawarły aneks nr (...) do umowy, na mocy którego Bank udzielił kredytobiorcom kredytu odnawialnego w ramach limitu kredytowego w kwocie 150.000 zł. Okres spłaty kredytu upływał w dniu 27 września 2012 r. Zabezpieczeniem kredytu było wystawienie przez kredytobiorców weksla „in blanco” wraz z deklaracją wekslową. W ramach powyższych umów kredytobiorcy złożyli oświadczenie o poddaniu się egzekucji na podstawie art. 97 Prawa bankowego.

Wobec braku spłaty zadłużenia i upływu terminu określonego umową z dnia 28 września 2010 r. Bank w dniu 25 lipca 2012r. wezwał P. K. (1), jako dłużnika głównego do zapłaty niespłaconej należności głównej w kwocie 190.225,28 zł oraz odsetek za okres do 19 lipca 2012 r. w kwocie 25.008,21 zł w terminie 7 dni, informując, że nieuregulowanie należności spowoduje wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego i po uzyskaniu sądowej klauzuli wykonalności wszczęcie postępowania egzekucyjnego.

W dniu 10 września 2012 r. Bank (...) S.A. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, a następnie Sąd Rejonowy w B. postanowieniem z dnia 12 października 2012 r. nadał bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności.

Na tej podstawie Bank wszczął egzekucję komorniczą, która była prowadzona przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w B.E. D., pod sygn. (...).

W dniu 26 czerwca 2014 r. umową cesji Bank (...) S.A. zbył wierzytelność wraz z wszelkimi zabezpieczeniami, przysługującą mu względem dłużników: P. K. (1) i A. P. (1) na rzecz (...) Fundusz (...) z siedzibą w W..

W dniu 24 marca 2016 r. (...) Fundusz (...) z siedzibą w W. wezwał dłużników do wykupu weksla, informując jednocześnie o nabyciu tej wierzytelności na podstawie umowy z dnia 26 czerwca 2014 r.

Postanowieniem z dnia 18 września 2014 r. na wniosek wierzyciela Banku (...) S.A., postępowanie egzekucyjne zostało umorzone.

W dniu 10 października 2015 r. powód wypełnił weksel in blanco na kwotę 311.871,42 zł.

W powyższych okolicznościach, Sąd Okręgowy uznał, że powództwo jest zasadne, a co za tym idzie zarzuty podniesione przez pozwanego w zarzutach do nakazu zapłaty nie podlegają uwzględnieniu

Pozwany składając zarzuty od nakazu zapłaty podnosił:

- brak legitymacji czynnej powoda, z uwagi na niewykazanie, że umowa cesji dotyczyła także wierzytelności pozwanego,
- wypełnienie weksla niezgodnie z deklaracją, bowiem nie przez podmiot uprawniony do jego wypełnienia,
- kwestionował wysokość dochodzonego roszczenia,
- wypełnienie weksla po upływie terminu przedawnienia.

Sąd Okręgowy odnosząc się do zarzutu pozwanego braku legitymacji czynnego powoda do dochodzenia roszczenia Sąd wskazał, że zobowiązanie wekslowe wystawcy weksla własnego jest stosunkiem prawnym odrębnym względem leżącego u jego podstaw zobowiązania z umowy sprzedaży, pożyczki, najmu itp., a pogląd o abstrakcyjnym charakterze zobowiązania wekslowego względem stosunku cywilnoprawnego leżącego u podstaw tego zobowiązania odpowiada dominującemu zapatrywaniu, że na ważność czynności prawnej rodzącej zobowiązanie wystawcy weksla, akceptanta lub indosanta nie ma wpływu nieistnienie lub upadek stosunku podstawowego, zatem uznającemu tę czynność za oderwaną od przyczyny wynikającego z niej przysporzenia, tj. w tym sensie abstrakcyjną. Posiadacz weksla nie musi zatem wykazywać podstawy gospodarczej zobowiązania wekslowego ani tego, że ta podstawa w ogóle istniała. Kto dochodzi zapłaty jako wekslobiorca (remitent) weksla własnego, musi tylko przedłożyć dokument weksla, na który się powołuje i wykazać swą tożsamość z osobą wekslobiorcy.

Powód złożył weksel oraz umowę cesji wierzytelności. Wobec tego, na etapie składania pozwu, brak było podstaw, by kwestionować legitymację czynną powoda. Na skutek zarzutów do nakazu zapłaty powód uzupełnił dokumenty o aneks do umowy cesji wierzytelności wraz z załącznikiem, z którego wynika, że pod pozycją nr (...)widnieje wierzytelność P. K. (1) i A. P. (1) nabyta wraz z wekslem. Nie ulega zatem, zdaniem sądu pierwszej instancji, wątpliwości, że powód posiada legitymację czynną do występowania w niniejszym procesie.

Odnosnie do zarzutu wypełnienia weksla niezgodnie z deklaracją wekslową, Sąd wskazał, że co do zasady weksel nie może być uzupełniony, gdy nie zająd określone w deklaracji okoliczności uzasadniające uzupełnienie weksla. W szczególności nie jest dopuszczalne uzupełnienie weksla, gdy zobowiązanie, które weksel zabezpieczał, było nieskuteczne, np. nie powstało, umowa była nieważna. Wierzyciel nie może również uzupełnić weksla, jeżeli zobowiązanie, które weksel zabezpieczał, uległo przedawnieniu.

Zgodnie z wymogami określonymi w ustawie z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (Dz. U. Nr 37, poz. 282 z późn. zm.) ważne zobowiązanie z weksla in blanco może powstać, po uprzednim umieszczeniu na blankiecie podpisu wystawcy, dopiero w momencie wydania weksla wierzycielowi. Wywołuje ono pełne skutki prawne z mocą wsteczną, gdy weksel zostanie wypełniony i będzie odpowiadać wymogom określonym w przepisach. Zatem właściwe uzupełnienie weksla stanowi podstawową przesłankę odpowiedzialności dłużnika wekslowego.

Ogólnie zobowiązanie wekslowe ma charakter abstrakcyjny, co oznacza, że jest oderwane od swojej podstawy prawnej. Jednakże, w sytuacji gdy weksel in blanco wystawiony został w celu gwarancyjnym, to abstrakcyjny charakter zobowiązania ulega osłabieniu, bowiem dłużnik uzyskuje wówczas nowe uprawnienia, w tym do skorzystania z zarzutu wypełnienia weksla niezgodnie z porozumieniem wekslowym.

Sąd podkreślił, że ciężar dowodzenia wypełnienia weksla niezgodnie z treścią deklaracji wekslowej (art. 6 k.c.) spoczywał na pozwanym. Pozwany jednak nie zaoferował dowodów na tę okoliczność. Natomiast zarzut pozwanego, że zgodnie z deklaracją wekslową prawo wypełnienia weksla miał jedynie Bank (...) S.A. Sąd uznał za całkowicie niezasadny. Weksel bowiem został uzupełniony przez stronę powodową, po przejściu uprawnień wierzyciela na skutek zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności. W jej wykonaniu, na nabywcę (...) Fundusz (...) w W. przeszły wszelkie prawa przysługujące dotychczas Bankowi (...) S.A., w tym również prawa wynikające z zabezpieczeń istniejących i zbywanych wierzytelności. Na tej podstawie powód wszedł w prawa wierzyciela, co dodatkowo na blankiecie weksla miało swoje odzwierciedlenie poprzez zamieszczenie klauzuli indosującej.

Sąd wskazał, że zasadniczym sposobem nabycia wierzytelności wekslowej jest indos (art. 11 Prawo wekslowe). Prawo dopuszcza również przeniesienie praw z weksla na podstawie umowy przelewu wierzytelności, przy czym warunkiem dokonania takiego przelewu, zgodnie z art. 517 § 2 i art. 921¹² k.c., jest wydanie nabywcy dokumentu weksla.

Zdaniem Sądu Okręgowego bezsporne jest, że dokonana pomiędzy Bankiem (...) S.A. a powodem umowa cesji wierzytelności wynikającej z weksla była skuteczna. Sąd podkreślił też, że weksel nie zawierał żadnej klauzuli uniemożliwiającej dokonanie czynności jego zbycia. Wskazał, że możliwe jest wprawdzie umieszczenie w deklaracji wekslowej zastrzeżenia, że prawa z weksla nie mogą być przeniesione w jakiegokolwiek formie. Jednakże deklaracja wekslowa podpisana przez oboje kredytobiorców P. K. (1) i A. P. (1) jako kredytobiorców i wystawcę weksla - takiego zastrzeżenia nie zawierała. Stwierdził zatem, że wskazanie zarówno w treści deklaracji, jak i na wekslu Banku (...) S.A., jako wierzyciela (remitenta) nie uniemożliwiało skutecznego przeniesienia praw z weksla. Powód, w posiadaniu którego był weksel (art. 16 Prawa wekslowego) był zatem uprawniony do jego uzupełnienia zgodnie z deklaracją wekslową.

Odnosząc się do podniesionego przez pozwanego zarzutu wypełnienia weksla na kwotę nie odpowiadającą wysokości jego aktualnego zobowiązania z tytułu wystawienia weksla in blanco, Sąd Okręgowy podkreślił, że z deklaracji wekslowej wynikało, że wierzyciel miał prawo wypełnić weksel w każdym czasie na sumę odpowiadającą zadłużeniu kredytobiorcy łącznie z odsetkami, prowizją i kosztami. Powód natomiast w piśmie stanowiącym replikę na zarzuty pozwanego wyjaśnił, że na kwotę 311.871,42 zł składa się należność główna w wysokości 190.225,28 zł (jest to kwota wynikająca także z (...)), odsetki karne umowne naliczone przez Bank (...) S.A. w wysokości 94.510,78 zł (stopa odsetek wynikała z umowy kredytu), koszty naliczone przez Bank w wysokości 2.901,18 zł, odsetki ustawowe w wysokości 24.234,18 zł naliczane przez cedenta od kwoty kapitału (190.225,28 zł) od dnia 27 czerwca 2014 r. (dzień po dacie cesji wierzytelności) do dnia poprzedzającego płatność weksla.

Pozwany natomiast poza ogólnym zakwestionowaniem sumy wekslowej nie przedstawił żadnych dalszych okoliczności na uzasadnienie swojego zarzutu. Pozwany nie wywiązał się z obowiązku zapłaty wobec Banku (...) S.A., konsekwencją czego było wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego i po zaopatrzeniu go w klauzulę wykonalności, prowadzenie na jego podstawie postępowania egzekucyjnego. Po sprzedaży wierzytelności i indosie weksla uprawnienie do jego uzupełnienia i tym samym dochodzenia roszczenia pieniężnego od pozwanych przeszło zatem na powoda.

Za niezasadny Sąd Okręgowy uznał podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia. Sąd zwrócił uwagę, że Bank (...) S.A. wystawił w dniu 10 września 2012 r. przeciwko dłużnikom bankowy tytuł egzekucyjny, a następnie wystąpił o nadanie mu sądowej klauzuli wykonalności. Sąd powołując się na orzecznictwo wskazał, że złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności doprowadziło do przerwania biegu terminu przedawnienia, zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. Rozpoczął on bieg na nowo po zakończeniu postępowania w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności. Do kolejnej przerwy biegu przedawnienia doszłoby w momencie zainicjowania przez Bank postępowania egzekucyjnego, jednakże z uwagi na to, że postępowanie to zostało umorzone na wniosek wierzyciela, to faktycznie nie wywołało ono skutków prawnych, jakie ustawa wiąże ze wszczęciem postępowania egzekucyjnego, a zatem nie przerywa biegu terminu przedawnienia (art. 825 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 i art. 203 § 2 k.p.c.). W konsekwencji nie można było uznać, że wniosek egzekucyjny przerwał bieg przedawnienia.

W niniejszej sprawie jedyna przerwa biegu przedawnienia nastąpiła w związku ze złożeniem wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Z dokumentów znajdujących się w aktach wynika, że klauzula nadana została 12 października 2012 r. Od tej daty zatem należałoby liczyć bieg terminu przedawnienia.

Sąd uznał, że roszczenie powoda było objęte trzyletnim okresem przedawnienia. Jego podstawą była bowiem umowa kredytowa zawarta przez Bank (...) S.A. z pozwanymi P. K. (1) i A. P. (1) prowadzącym działalność w ramach spółki cywilnej pod nazwą (...) s.c. P. K., A. P. w B.. Obie strony umowy, na dzień jej zawarcia, były zatem podmiotami prowadzącymi działalność gospodarczą. Kredyt miał być wykorzystany przez dłużników na finansowanie bieżących

zobowiązań wynikających z wykonywanej działalności. Charakteru zobowiązania nie zmieniło zbycie wierzytelności przez Bank na rzecz powoda (...) Fundusz (...) z siedzibą w W..

Skoro bieg terminu przedawnienia został przerwany złożeniem wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu i rozpoczął on bieg na nowo po zakończeniu tego postępowania, tj. najwcześniej z dniem 12 października 2012 r., to uzupełnienie weksla 10 października 2015r. nastąpiło przed upływem trzyletniego terminu przedawnienia. Tym samym powód był uprawniony do dochodzenia od pozwanych roszczenia objętego wekslem.

O kosztach zastępstwa procesowego należnych powodowi po skutecznym wniesieniu zarzutów przez pozwanego A. P., Sąd orzekł zgodnie z art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 7 i § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł pozwany. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie prawa procesowego:

- art. 231 k.p.c. przez błędne uznanie, wbrew powszechnie obowiązującemu orzecznictwu i doktrynie, że wystąpienie przez Bank z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu skutkuje przerwaniem biegu terminu przedawnienia w stosunku do powoda, mimo, że nie jest on podmiotem uprawnionym do wystawiania bankowych tytułów egzekucyjnych,

- art. 328 § 2 k.p.c. poprzez wadliwe sporządzenie uzasadnienia orzeczenia bez odniesienia się przez sąd do twierdzeń pozwanego.

Ponadto pozwany zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie prawa materialnego:

- art. 10 ustawy Prawo wekslowe przez błędne uznanie, że powód uprawniony do wypełnienia weksla,

- art. 731 k.c. w zw. z art. 118 k.c. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że w przypadku roszczeń powoda obowiązuje trzyletni termin przedawnienia,

- art. 123 § 1 pkt 1 k.c. przez jego zastosowanie i przyjęcie, że złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu na rzecz banku przerwało bieg terminu przedawnienia roszczenia w stosunku do powoda nie będącego bankiem i nie mającemu uprawnień do wystawiania bankowych tytułów egzekucyjnych,

- art. 117 k.c. poprzez jego niezastosowanie i błędne przyjęcie, że roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu,

- art. 5 k.c. poprzez jego niezastosowanie i nieuznanie, że działanie powoda było i jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

W konkluzji apelacji pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego pozbawiona jest uzasadnionych podstaw prawnych i jako taka podlega oddaleniu.

Sąd Apelacyjny aprobuje i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne przyjęte przez sąd pierwszej instancji za podstawę orzeczenia. Na akceptację zasługuje również dokonana przez ten sąd ocena prawna dochodzonego przez powoda roszczenia.

Ustosunkowując się zatem do zarzutów apelacji w pierwszym rzędzie należy odnieść się do zarzutu naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 231 k.p.c.

Zarzut ten nie jest zasadny przede wszystkim dlatego, że nie można zarzucić naruszenia powyższego przepisu mając na względzie istotę zarzutu sformułowanego w punkcie pierwszym apelacji. Przepis art. 231 k.p.c. zawiera definicję ustawową domniemania faktycznego, rozumianego jako sąd, którego treścią jest uznanie określonego, istotnego dla rozstrzygnięcia danej sprawy, faktu za ustalony, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z zasad logiki i doświadczenia z innych, ustalonych już faktów. Dyspozycja art. 231 k.p.c. znajduje zastosowanie wyłącznie w braku bezpośrednich środków dowodowych albo gdy istnieją znaczne utrudnienia dla wykazania faktu, którego ustalenie jest możliwe przy zastosowaniu reguł logicznego rozumowania. Domniemanie faktyczne, będące rozumowaniem sędziego opartym na wiedzy i doświadczeniu, może być wzruszone poprzez wykazanie nieprawidłowości tego rozumowania. Nieprawidłowość ta może polegać na tym, że fakt przyjęty przez sąd za podstawę wniosku o innym fakcie nie został ustalony, albo też na tym, że fakty składające się na podstawę domniemania faktycznego nie uzasadniają, w świetle wiedzy i doświadczenia życiowego, wyprowadzonego z niej wniosku.

Przepis powyższy zatem odnosi się tylko do okoliczności faktycznych sprawy.

Jak natomiast wynika z treści, podniesionego w apelacji, zarzutu naruszenia art. 231 k.p.c. jego istota sprowadza się do kwestionowania przyjęcia przez sąd pierwszej instancji, że wystąpienie przez bank z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu i nadanie przez sąd tej klauzuli skutkuje przerwaniem biegu terminu przedawnienia roszczenia w stosunku do powoda. Jak wskazuje bowiem pozwany, odwołując się do utrwalonego w orzecznictwie poglądu, firmy windykacyjne, na które nastąpiła cesja wierzytelności przysługującej bankowi, nie mogą korzystać z uprawnienia pierwotnego wierzyciela, skoro tylko bankom przysługiwało uprawnienie do wystawiania bankowych tytułów egzekucyjnych.

Zatem tak sformułowany zarzut odnosi się wyłącznie do sfery oceny prawnej skutków prawnych bezspornych, zaistniałych w sprawie faktów, a nie okoliczności faktycznych.

Abstrahując jednak od podstawy normatywnej podniesionego zarzutu, podkreślić należy, że orzeczenia Sądu Najwyższego jak i sądów powszechnych nie stanowią powszechnie obowiązującego prawa. Stanowią jedynie wyraz kierunku interpretacji przepisów prawa. Sąd orzekający w sprawie, w której nie zapadło orzeczenie Sądu Najwyższego prezentującego wykładnię przepisów, nie jest tą interpretacją związany, może ją zaaprobować, bądź też przedstawić własną.

Odnosnie do skutku jaki pociąga za sobą złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu w stosunku do nabywcy wierzytelności bankowej, w orzecznictwie prezentowany jest pogląd, że do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy identyczność wierzytelności, niezbędna jest identyczność osób, na rzecz których lub przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania, została dokonana (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r., sygn. akt II CSK 196/14). Przerwanie biegu przedawnienia na skutek wszczęcia postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności jest związane tylko z podmiotami uczestniczącymi w tym postępowaniu i na podstawie tego tytułu, w granicach ukształtowanych klauzulą wykonalności (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 lipca 2017 r., sygn. akt I CSK 6/17).

Na gruncie przedmiotowej sprawy oznacza to, że nabywca wierzytelności bankowej, nie będący bankiem nie może powołać się na przerwę biegu terminu przedawnienia roszczenia spowodowaną złożeniem wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, w przedmiocie którego postępowanie zakończyło się nadaniem klauzuli.

Tymczasem nabywca wierzytelności wchodzi w pełnię praw i obowiązków z tym również skutkiem, że w stosunku do niego przysługują dłużnikowi wszelkie zarzuty jakie przysługiwały wobec pierwotnego wierzyciela. Przyjmuje się

bowiem, że na skutek dokonania przelewu wierzytelności, nie ulega zmianie sam stosunek prawny, a zmiana dotyczy jedynie osoby wierzyciela.

Nie sposób zatem jest zaaprobować pogląd lansowany również w apelacji, że bieg terminu przedawnienia został przerwany przez czynność prawną zdziałaną przez bank, a następnie na skutek dopuszczalnej przez prawo cesji wierzytelności skutek przerwy biegu terminu przedawnienia w stosunku do nabywcy wygasł. Bank dokonuje przelewu wierzytelności nieprzedawnionej, która po dokonaniu przelewu staje się przedawniona. Taka sytuacja zdaniem Sądu Apelacyjnego jest nie do zaakceptowania.

Uczynienie wyjątku w postaci braku możliwości powoływania się na przerwę biegu terminu przedawnienia ze względu na charakter tytułu, z którego wynika wysokość roszczenia kłóci się z powszechnie przyjętą interpretacją art. 509 k.c.

Takie stanowisko przyjął Sąd Okręgowy w Lublinie w wyroku z dnia 30 listopada 2017 r. w sprawie II Ca 632/17. Sąd przedstawił w uzasadnieniu tego orzeczenia przekonującą argumentację sprowadzającą się do tego, że art. 123 § 1 pkt 1 k.c. oraz art. 124 § 1 i § 2 k.c. nie dają podstaw do ograniczenia skutków przedawnienia roszczenia w zależności od tytułu wykonawczego, który był podstawą prowadzonej egzekucji. Odwołanie się przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 29 czerwca 2016 r., sygn.. akt III CZP 29/16 do wyjątkowości przywileju bankowego tytułu egzekucyjnego, wywodzenie z tego faktu również skutków materialnoprawnych, skutkuje wprowadzeniem nieznanego ustawie ograniczenia skutków przedawnienia i nieznanym ustawie ograniczeniem skutków przelewu wierzytelności, a w praktyce obrotu gospodarczego prowadzi do wyłączenia przelewu tego rodzaju wierzytelności przez banki, gdyż wprawdzie taka czynność prawna będzie dopuszczalna przez prawo (brak wyłączenia zbywalności wierzytelności z art. 509 § 1 k.c.), ale zarazem całkowicie nieracjonalna, gdyż potencjalny nabywca wierzytelności z uwagi na możliwość podniesienia zarzutu przedawnienia nie będzie zainteresowany jej nabyciem. Nabywca wierzytelności nabywa ją w stanie przysługującym zbywcy (art. 509 § 2 k.c.), a dłużnik może podnieść przeciwko nabywcy wszelkie zarzuty, jakie miał przeciwko zbywcy (art. 513 § 1 k.c.). Oczywiście dłużnik może podnieść też zarzuty przysługujące mu bezpośrednio wobec nabywcy wierzytelności, ale przy akceptacji wskazanego wyżej stanowiska Sądu Najwyższego do chwili zawarcia umowy przelewu wierzytelności zbywca (bank) dysponowałby wierzytelnością nieprzedawnioną, a z chwilą przejścia na nabywcę wierzytelności, stałaby się ona przedawnioną (i to tylko z uwagi na podmiotową kwalifikację osoby wierzyciela), przy czym ani zbywcy, ani nabywcy wierzytelności nie można byłoby zarzucić nieuzasadnionej bezczynności w dochodzeniu swoich roszczeń, która wszak jest jednym z argumentów przemawiających za istnieniem w porządku prawnym instytucji przedawnienia roszczeń. Przedawnienie, mające za zadanie usunąć wieloletni stan niepewności prawnej, nie powinno dotyczyć wierzycieli podejmujących właściwe i terminowe czynności w celu dochodzenia i zaspokojenia swoich roszczeń. Nie można tracić z pola widzenia faktu, iż dłużnik podnosząc zarzut przedawnienia uchyla się od spełnienia swojego istniejącego długu, najczęściej odnosząc w ten sposób korzyść kosztem wierzyciela.

Mając powyższe za niezasadne należy uznać zarzuty naruszenia przez Sąd Okręgowy prawa materialnego w postaci art. 123 § 1 pkt 1 k.c. oraz art. 118 k.c.

Abstrahując od powyższego, nawet gdyby przyjąć stanowisko lansowane przez Sąd Najwyższy w zakresie niemożności przerwania biegu terminu przedawnienia roszczenia przez czynność dokonaną na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego w stosunku do nabywcy wierzytelności nie będącego bankiem, to w takiej sytuacji, w ocenie Sądu Apelacyjnego, podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia należy uznać za sprzeczny z zasadami współżycia społecznego (art. 5 k.c.) przede wszystkim wobec tego, że pozwany nie zaprzeczył istnieniu swojego roszczenia wobec banku a następnie powoda. Zatem pozwany nie dokonał w dalszym ciągu spłaty przysługującej pierwotnie bankowi należności, co stoi w oczywistej sprzeczności nie tylko z przepisami prawa ale również z zasadami współżycia społecznego. Natomiast nie można czynić ze swego prawa (tu możliwość podniesienia zarzutu przedawnienia roszczenia) użytku, który z takimi zasadami byłby sprzeczny. Pozwany, wykorzystując możliwość daną przez wypracowane orzecznictwo, chce uniknąć spłaty zaciągniętego kredytu w ogóle, a zatem dysponować w dalszym ciągu pieniędzmi w istocie rzeczy do niego nie należącymi. Jest to działanie nie tylko nielojalne w stosunku do

kredytodawcy, a następnie nabywcy wierzytelności, ale również wobec innych kredytobiorców, rzetelnie spłacających zadłużenie wobec banku.

Wbrew zarzutom apelacji powód występując przeciwko pozwanemu nie postępuje niezgodnie z art. 5 k.c. Argumentacja podniesiona powyżej jest aktualna na gruncie zarzutu apelacji naruszenia art. 5 k.c. Ponadto zarzut ten jest niezasadny również z tego względu, że nie może powoływać się na sprzeczność postępowania powoda z zasadami współżycia społecznego, kto sam postępuje niezgodnie z tymi zasadami.

Odnosząc do zarzutu naruszenia art. 10 ustawy prawo wekslowe w zakresie, w jakim pozwany zarzuca brak uprawnienia powoda do wypełnienia wystawionego weksla, a zatem wypełnienie weksla niezgodnie z treścią deklaracji wekslowej wskazać należy, że weksel in blanco może być przedmiotem obrotu jeszcze przed jego wypełnieniem. Nabycie takiego weksla wywołuje skutki „zwykłej cesji” (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., sygn. akt II CK499/03)

W konsekwencji podniesiony w apelacji zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 10 ustawy prawo wekslowe nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc do zarzutu naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 731 k.c. w zw. z art. 118 k.c. poprzez przyjęcie, że termin przedawnienia roszczenia powoda wobec pozwanego wynosi trzy a nie dwa lata, wskazać należy, że w zakresie roszczeń kredytodawcy z umowy kredytowej, (które należy uznać za roszczenia związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, a z taką działalnością mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie), termin przedawnienia zarówno co do kapitału, jak i co do odsetek wynosi 3 lata zgodnie z art. 118 k.c. Trzyletni termin dotyczy zarówno roszczenia o zwrot udzielonego kredytu, jak również roszczeń o zwrot jego poszczególnych rat.

Zatem, mając powyższe na uwadze nie można podzielić lansowanego w apelacji poglądu pozwanego zawartego w punkcie drugim zarzutów naruszenia prawa materialnego.

Odnosząc się wreszcie do zarzutu naruszenia przez sąd pierwszej instancji art. 328 § 2 k.p.c. stwierdzić należy, że przepis ten określa elementy, jakim powinno odpowiadać uzasadnienie orzeczenia. Zarzut ten może okazać się skuteczny jedynie wówczas, gdy uzasadnienie jest wadliwe na tyle, że sąd odwoławczy nie jest w stanie odtworzyć procesu myślowego sądu pierwszej instancji prowadzącego ten sąd do wydania zaskarżonego orzeczenia.

W ocenie Sądu Apelacyjnego uzasadnienie zaskarżonego w niniejszej sprawie orzeczenia nie narusza art. 328 § 2 k.p.c. Ponadto pozwany poza sformulowaniem tego zarzutu nie rozwija go w dalszej części apelacji, zatem wobec ogólnikowości tego zarzutu, brak jest uzasadnienia dla szerszego odnoszenia się przez sąd drugiej instancji do tego zarzutu.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 385 k.p.c., Sąd Apelacyjny orzekła jak w sentencji wyroku. O kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygnięto zgodnie z art. 98 k.p.c. stosownie do jego wyniku.